

Прѣдпазливо се доближилъ той до магарето и го попиталъ :

— Какъ те викатъ ?

— Лъвоукротитель!—смѣло отговорило то.

— Лъвоукротитель ?

— Да.

— Ти значи си много силенъ, ако се смѣташъ по-силенъ отъ лъва? казалъ той.

— Никой въ цѣлия свѣтъ не може да се сравни съ мене!—така смѣло отговорило магарето.

— Е—ако ти наистина си съ такава необикновена сила, хайде да се сдружимъ и да живѣемъ заедно.

— Приемамъ съ удоволствие! — отговорило магарето.

II.

И ето двама тръгнаха да се разхождатъ по полята. Наскоро трѣбвало да прѣминатъ прѣзъ една рѣка. Лъвътъ съ единъ скокъ се намѣрилъ на другата страна, а магарето заплувало, но така тромово, што щѣло насмалко да потъне. Най-послѣ едва-едва се дотърало до брѣга.

— Какъ? — Ти не умѣешъ да плувашъ? попиталъ лъвътъ очуденъ.

— Какво? отговорило магарето, безъ да се смути. Азъ плувамъ по-добрѣ отъ рибитѣ.

— Тогава защо толкова много се бави въ рѣката?

— Не се ли сѣщашъ? Бѣше се хванала за опашката ми голѣма риба и тѣй ми тежеше, че не можехъ да се поклатя. Чакъ когато се освободихъ отъ нея, тогава излѣзохъ.

Отговорътъ на магарето задоволилъ лъва и отново тръгнаха заедно въ пѣтя си.

III.

Вървѣли, вървѣли, дошли до една развалена стѣна. Лъвътъ, съ единъ скокъ прѣскочилъ стѣната, ала не било тѣй лесно за нещастното магаре.